

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/270/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112223317
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7112223317.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Duditša a členiek senátu JUDr. Evy Feťkovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu H. V., nar. XX.X.XXXX, bytom v U., L. XX, zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov 10 proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 25.4.2017 č.k. 15C/174/2012-536 takto

r o z h o d o l :

M e n í rozsudok tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 75.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 26.4.2012 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

P r i z n á v a žalobcovi náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 100.000,00 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne z tejto sumy od 26.4.2012 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Podľa písomného odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 14.12.2005 vydal vyšetrovateľ Odboru inšpekčnej služby v Košiciach uznesenie o vznesení obvinenia žalobcu pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (ďalej iba „TZ“) a za trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 TZ. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol uznesením zo dňa 23.2.2006. Následne prokurátor podal proti žalovanému obžalobu a trestné konanie proti nemu bolo vedené na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 3T 85/2010. Rozsudkom z 25.11.2010 bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa skutok stal. Po odvolaní prokurátora Krajský súd v Košiciach uznesením z 27.4.2011 sp.zn. 7To 20/2011 oslobodzujúci rozsudok zrušil a postúpil vec Špecializovanému trestnému súdu ako súdu vecne príslušnému. Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozsudkom z 3.8.2011 sp. zn. PK-2T/14/2011 oslobodil žalobcu spod obžaloby pre skutky kvalifikované v obžalobe ako pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ TZ a pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 TZ, pretože prokurátor na hlavnom pojednávaní ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods. 2 Trestného poriadku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3.8.2011. Súd prvej inštancie z týchto skutkových zistení vyvodil, že trestné stíhanie

žalobcu trvalo od 14.12.2005 do 3.8.2011, teda 5 rokov a 9 mesiacov a neskončilo sa odsúdením žalobcu. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že v čase začatia trestného stíhania žalobca pracoval v stálej štátnej službe vo funkcii staršieho referenta Oddelenia hraničnej kontroly PZ Vyšné Nemecké, odboru hraničnej polície Sobrance, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Prezídia Policajného zboru SR. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru personálnym rozkazom ministra vnútra č. 731 zo dňa 22.12.2005 podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Žalobca podal proti personálnemu rozkazu žalobu, ktorá bola prejednávaná na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 2S 245/2006, Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 18.3.2008 v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra žalobu zamietol.

3. Žalobca sa v tomto konaní domáhal zaplata náhrady nemajetkovej ujmy z titulu jeho nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, ktorá bola spôsobená trestným stíhaním. Súd prvej inštancie právne posúdil nárok žalobcu podľa ustanovení § 1, § 2, § 3 ods. 1, 2, § 5, § 6 ods. 1, § 8 ods. 6, § 15 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a 4 a § 17 ods. 3 tohto zákona. Skonštatoval, že zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zodpovednosť objektívnou, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu či nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok). Súčasťou nároku na náhradu škody podľa citovaného zákona je aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje podľa § 17 ods. 3 cit. zákona s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Súd prvej inštancie poukázal na povahu odškodnenia vo forme nemajetkovej ujmy (bod 55. odôvodnenia), uviedol, aké sú predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu (bod 57. odôvodnenia rozsudku) a dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je daný. Skonštatoval, že uznesenie o vznesení obvinenia je vydané na základe podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin. Ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to vždy znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne, jednotlivé dôvody oslobodenia spod obžaloby nemajú z hľadiska hodnotenia správnosti uznesenia o vznesení obvinenia význam. Z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo by nemal iba vtedy, ak by si vznesenie obvinenia zavinil sám, bol spod obžaloby oslobodený len preto, nie je za čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/64/2008). Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a preto sú spôsobilé okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy SR obmedziť či porušiť aj právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, ak to zaručuje čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Je nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Súd prvej inštancie poukazuje na prípady vadného pozbavenia osobnej slobody, poukazuje však na to, že všeobecnými podmienkami zodpovednosti štátu za škodu sú rozhodnutie o vznesení obvinenia, rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi.

4. K rozhodnutiu o výške nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že žalobca bol stíhaný v období, ktoré trvalo 5 rokov a 9 mesiacov. Pri posudzovaní miery, akou bola v dôsledku trestného stíhania znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti vychádzal z reakcie, ktorú zásah vyvolal v jeho rodinnom, osobnom a spoločenskom a pracovnom prostredí. Táto reakcia vyplynula z výpovede žalobcu, jeho rodinných príslušníkov (manželka, dcéry), priateľov a známych (svedkovia C., N., W.), ako aj z výpovedí jeho kolegov zo zamestnania (svedkovia Č., W.). Vo vzťahu k osobe žalobcu a jeho doterajšiemu životu a zmenám v dôsledku začatia trestného stíhania všetci zhodne uviedli, že žalobca bol veselý, spoločensky obľúbený, považovali ho za dobrého, poctivého, čestného človeka, ktorého si vážili. Po vznesení obvinenia sa ho ľudia stránili, známi a priatelia sa s ním prestali stýkať. Žalobca mal povest' úplatkára a skorumpovaného policajta, zločinca, a to nielen v období trvania trestného stíhania, ale doposiaľ napriek oslobodzujúcemu rozsudku. Žalobca sa utiahol do seba, bol psychiatricky liečený na depresívne poruchy. Trestná sadzba odňatia slobody za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa je 6 mesiacov až 4 roky, trestná sadzba za trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej

výhody je 3 roky až 8 rokov. Manželka a deti žalobcu po začatí trestného stíhania veľmi ťažko znášali, pociťovali k žalobcovi hnev a vo vzťahu k ostatným hanbu. Prestal sa navštevovať s priateľmi, boli vystavení verejnej mienke, ohováraní a posmeškom. Žalobca v obci prevádzkuje bar. Dňa 15.11.2014 bol vo voľbách zvolený do funkcie starostu obce L.. Vo vzťahu k rozhodnutiu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru uviedol, že po vydaní oslobodzujúceho rozsudku existoval dôvod na obnovu správneho konania, žalobca však bez svojej viny nemohol tento právny prostriedok uplatniť, lebo v čase, keď oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť, uplynula trojročná objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania podľa § 245 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. Žalobca stratil nárok na odchodné, nárok na služobný plat, natrvalo sa mu krátil výsluhový dôchodok, ktorého výška závisí od počtu odpracovaných rokov v služobnom pomere. Zníženie spoločenského postavenia sa prejavilo v pochybnostiach verejnosti vo vzťahu k jeho odbornosti vykonávania funkcie policajta, jeho čestnosti a neúplatnosti. Žalobca žije na dedine, v regióne, kde sa ľudia navzájom dobre poznajú a v prostredí, kde je nízka anonymita, čo znamená, že informácia o ňom sa stala objektom posudzovania širšej verejnosti. Svedkovia vypočutí v konaní uviedli, že pod vplyvom medializácie uverili, že žalobca sa trestnej činnosti dopustil. Súd prvej inštancie skonštatoval, že nemajetková ujma, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku trestného stíhania pretrváva doposiaľ v súkromnom, profesijnom a spoločenskom živote a nie je možné odstrániť inak ako priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady. Vzhľadom na uvedené považoval priznanie peňažného zadosťučinenia vo výške 100.000,00 eur za primerané. Tieto následky predstavujú nemajetkovú ujmu v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Vzťah medzi nezákonným rozhodnutím a následkami je priamy, bezprostredný. Náhrada nemajetkovej ujmy plní úlohu odškodňovaciú, nielen symbolickú. V čase zásahu do osobnostných práv žalobcu hranica náhrady nemajetkovej ujmy nebola zákonom stanovená, bola ponechaná na úvahe súdu, i keď úvaha musí mať podklad v zistení skutočností, ktoré umožňujú kvantitatívne posúdenie základných súvislostí. Nemajetková ujma zahŕňa ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti v dôsledku morálneho utrpenia. Priznaná výška zohľadňuje vek žalobcu 43 rokov čase začatia stíhania, jeho postavenie v spoločnosti, profesijnú činnosť a závažnosť následkov v spoločenskom uplatnení, pričom priznanie finančného zadosťučinenia je namieste z toho dôvodu, že nemožno dosiahnuť ochranu porušeného práva iným spôsobom. Pri určení splatnosti nároku na náhradu škody vychádzal súd prvej inštancie z ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku listom z 21.10.2011 a žalovaný listom z 20.4.2012 vybavil jeho žiadosť tak, že mu oznámil nenaplnenie predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu. Žalovaný sa dňom nasledujúcim po uplynutí 6-mesačnej zákonnej lehoty, teda dňom 26.4.2012 dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Súd prvej inštancie uvádza, že výška úrokov z omeškania podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. bola 9,5% ročne. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, teda že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne, prípadne ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalovaná namieta, že žalobca v priebehu konania nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by mu prináležal nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa názoru súdu prvej inštancie je týmto rozhodnutím uznesenie úradu inšpekčnej služby o vznesení obvinenia zo dňa 14.12.2005. V tejto súvislosti odvolateľ argumentuje rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 163/2013, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Podobne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/201/2007. Uvádza, že ak orgány činné v trestnom konaní konajú v rámci trestného konania zákonne, nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby, ktorej následne nemôže vzniknúť nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu. Vznesenie obvinenia za trestný čin nie je totožné s presvedčením o vine obvinenej osoby, ale len vyjadrením vyššieho stupňa pravdepodobnosti, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie sa stal trestným činom a že ho spáchala konkrétna osoba, pričom je zároveň nevyhnutným predpokladom vykonávania niektorých ďalších úkonov trestného konania. V prípade, že existuje pochybnosť o tom, či skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, spáchal obvinený, resp. posúdenie tejto otázky závisí od hodnotenia dôkazov, ktoré pripúšťajú aj možnosť, že obvinený je páchatelom trestného činu, je prokurátor povinný podať obžalobu. V odstránení rozporov vyplývajúcich z navzájom si odporujúcich dôkazov môže dôjsť až po prejednaní veci a hodnotení dôkazov na hlavnom pojednávaní. Prokurátor nemôže uplatňovať zásahu

„in dubio pro reo“ a teda zastaviť obvinenému trestné stíhanie len z dôvodu existencie pochybností o jeho vine. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní postupujú v súlade s Trestným poriadkom, pričom sú povinné ak sú splnené podmienky vzniesť obvinenie a následne na neho podať obžalobu, nie je namieste vyhodnocovať tento ich postup a rozhodnutie takto vydané ako nezákonné len preto, že v konaní pred súdom dôjde k oslobodeniu obvineného spod obžaloby. Legálne rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní nemožno posudzovať na základe konečného výsledku trestného konania, ale len na základe toho, či boli splnené zákonné podmienky stanovené pre jeho vydanie. Z toho dôvodu nemožno rozhodnutie o vznesení obvinenia vyhodnotiť ako nezákonné, výlučne na základe výsledkov trestného konania. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie ESLP vo veci Lavrechov proti Českej republike zo dňa 20.6.2013. Odvolateľ namieta, že súčasná prax súdov spočívajúca v tom, že ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, považuje sa uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. V tejto súvislosti poukazuje na znenie § 6 ods. 1, 2 zákona a uvádza, že z jeho výkladu je nepochybné, že pre priznanie náhrady škody na podklade trestného stíhania musí mať splnené dve podmienky: 1. musí byť vydané rozhodnutie a 2. toto rozhodnutie musí byť v neskoršej fáze konania orgánom na to príslušným vyhodnotenú ako nezákonné a na základe toho musí byť zmenené alebo zrušené. Súdnou praxou bola vytvorená tzv. fikcia nezákonnosti rozhodnutia, čo však nemá oporu v zákone. Na podporu cituje z rozhodnutí Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 8C/10/2013, 19C/181/2013 a Okresného súdu Košice II sp.zn. 42C/412/2015.

7. Pre prípad, že by si odvolací súd neosvojil argumentáciu odvolateľa vo vzťahu k tomu, že uznesenie úradu inšpekčnej služby o vznesení obvinenia nie je možné vnímať ako nezákonné a stotožnil by sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, napáda žalovaný výšku nemajetkovej ujmy, ktorú prvoinštančný súd žalovanému priznal. V súvislosti s výškou priznania nemajetkovej ujmy poukazuje na poslednú novelu zákona č. 514/2003 Z.z., ktorou sa v § 17 ods. 4 upravuje výška náhrady nemajetkovej ujmy. Keďže zákon nezakotvuje k tejto novele prechodné ustanovenia, je potrebné ju aplikovať na všetky konania týkajúce sa zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom bez ohľadu na to, kedy bolo napadnuté rozhodnutie vydané. Osobitným právnym predpisom, ktorý odkazuje ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. je zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Ten upravuje maximálnu sumu vo výške 21.750,00 eur. Táto novelizácia bola zdôvodnená potrebou proporcionality, vzhľadom na vyváženie hodnôt, kde je hodnota ľudského života a zdravia tou najvyššou, preto je neprimerané poskytovať náhradu nemajetkovej ujmy v rámci ochrany osobnosti vo výrazne vyššej sume ako je najvyššia prípustná výška odškodnenia. K potrebe akceptovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy sa vyjadril aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 3Cdo/106/2012. Zároveň zdôrazňuje, že nemajetková ujma v peniazoch sa uhrádza len vtedy, ak vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom nie je dostatočným konštatovaním porušenia práva. Tu poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/455/2015. Odvolateľ má za to, že prvoinštančný súd okrem nerešpektovania finančného stropu nezohľadňoval aj jednotlivé kritéria tohto nároku podľa § 17 ods. 3 zákona. K tej časti odôvodnenia, v ktorej súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca bol v súvislosti s trestným stíhaním prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ, poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 296/2014. Odvolateľ ďalej namieta, že prvoinštančný súd sa pri posudzovaní osoby poškodeného a závažnosti jeho následkov nevysporiadal s vykonanými dôkazmi a na základe toho vykladal všeobecné kritériá pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy výlučne v prospech žalobcu. K odôvodneniu v bode 60 uvádza, že v súkromnom živote žalobcu nedošlo k závažným následkom spočívajúcim v rozvrátení manželstva alebo odcudzení sa rodine. Poukazuje tiež na to, že dňa 15.11.2014 bol žalobca zvolený za starostu obce L., z čoho vyplýva, že spoločenské uplatnenie sa nezhoršilo v takej miere ako sám tvrdí. Prvoinštančný súd sa odvoláva aj na zhoršenie zdravotného stavu žalobcu, konkrétne jeho psychické problémy a depresie. Súd však nevzal do úvahy skutočnosť, že žalobca už v minulosti navštevoval pre depresívnu poruchu psychiatrickú ambulanciu v rokoch 1995 až 2001, teda viac ako 4 roky predtým ako voči nemu bolo začaté trestné stíhanie. Prvoinštančný súd tak dostatočne nezohľadnil kritériá priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Odvolateľ tiež namieta, že súd prvej inštancie pochybil, ak žalovanú zaviazal na náhradu úrokov z omeškania.

8. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uvádza, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom sa trestné konanie končí, čo znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a zrušenia takéhoto rozhodnutia sa stáva bezpredmetným. Oslobodzujúci rozsudok má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí

trestného stíhania a vznesenia obvinenia pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie práva na náhradu škody podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu nemožno lipnúť na formálnom zrušení tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať aj extenzívne. Rozhodujúcim kritériom je skutočnosť, z akých dôvodov bol žalobca spod obžaloby oslobodený. V prejednávanej veci to bolo preto, že skutok sa nestal. V ďalšej časti vyjadrenia žalobca argumentuje, že rozsudky Okresného súdu Bratislava I, na ktoré poukazuje odvolateľ sú výnimkami z existujúcej zásady. V ďalšej časti vyjadrenia žalobca uvádza, že Generálna prokuratúra SR nesie zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie vzhľadom na úlohu zverenú prokuratúre podľa § 230 ods. 1 Trestného poriadku. Žalobca bol trestne stíhaný v období 5 rokov a 9 mesiacov, preto v rámci výkonu dozoru mal prokurátor dosť času, aby trestné stíhanie zastavil, resp. zobral obžalobu späť. Prokurátor podľa názoru žalobcu pochybil od začiatku, keď nevyhovел sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Samotné uznesenie bolo vydané v rozpore s § 206 ods. 3 Trestného poriadku a obsahuje nedostatky, ktoré mal prokurátor odstrániť na začiatku trestného stíhania. K námietke odvolateľky, že zákon upravuje maximálnu sumu odškodnenia nemajetkovej ujmy uvádza žalobca, že základným kritériom pre posúdenie právnej úpravy je okamih vydania nezákonného rozhodnutia, čo vyplýva z ust. § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Zákon č. 412/2012 Z. z., ktorý doplnil ust. § 17 ods. 4 zákona nadobudol účinnosť 1.1.2013, pričom v ňom absentujú prechodné ustanovenia. V našom právnom poriadku sa uplatňuje zásada zákazu spätnej účinnosti zákona. V prejednávanej veci bolo nezákonné rozhodnutie vydané dňa 14.12.2005, teda v čase pred novelizáciou zákonom č. 412/2012 Z.z., preto je aplikácia nového ustanovenia § 17 ods. 4 vylúčená. K výške nemajetkovej ujmy ďalej žalobca poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/262/2015, v ktorom sa konštatuje existencia princípu úplného odškodnenia. Poukazuje tiež na rozdiel účelu zákona č. 215/2006 Z.z. a zákona č. 514/2003 Z.z. Nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu (KS v Košiciach) v rozhodnutiach sp. zn. 1Co/575/2015, resp. 1Co/455/2015 a považuje ho za nesprávny. Žiadna krajina EÚ nemá stanovenú limitáciu náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenú štátom za nezákonné rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup pri výkone verejnej veci, rovnako ako žiadna z krajín EÚ nestanovila cenu ľudského života na 50-násobok minimálnej mzdy. Náhradu nemajetkovej ujmy preto nemožno obmedziť, lebo ide o objektívnu zodpovednosť štátu zakotvenú v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. K názoru žalovanej, že súd prvej inštancie nemal zohľadniť prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a ďalšie súvisiace nároky poukazuje na kritériá pre priznanie výšky nemajetkovej ujmy v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Personálny rozkaz o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ sa opiera o jediný dôkaz, a to vyšetrovací spis s uznesením o vznesení obvinenia zo 14.12.2005. Obidva skutky, pre ktoré bol žalobca v disciplinárnom konaní prepustený sú zhodné so skutkami, pre ktoré bol aj trestne stíhaný. Oslobodzujúci rozsudok zakladá dôvod na obnovu konania podľa zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, ten je však možné uplatniť najneskôr do 3 rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Túto lehotu žalobca nie z vlastnej viny zmeškal, pretože trestné konanie skončilo až oslobodzujúcim rozsudkom po 5 rokoch a 9 mesiacoch. V tomto konaní nie je možné sa domáhať náhrady skutočnej škody, prípadne ušlého zisku, ako sa mylne domnieva žalovaný, personálny rozkaz po prepustení žalobcu totiž do dnešného dňa nebol zrušený a preto nie je možné domáhať sa skutočnej škody vo forme ušlej mzdy, odchodného a kráteného výsluhového dôchodku. Žalobca nemá iný prostriedok ochrany než sa domáhať náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca tiež považuje za nedôvodné spochybňovanie obsahu výsluchov svedkov. Je pravdou, že bol žalobca zvolený za starostu obce L., k tomu však došlo až po 9 rokoch až potom, čo bol obvinený uznesením vyšetrovateľa. Rovnako nie je dôvodná ani námietka žalovanej vo vzťahu k úrokom z omeškania.

9. Ďalšie písomné podania vo veci predložené neboli.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po preskúmaní splnenia podmienok prípustnosti odvolacieho konania zistil, že odvolanie bolo podané včas oprávnenou osobou a smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné. Následne prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože nebol daný zákonný dôvod na jeho nariadenia podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne pri posúdení základu žalovaného nároku, pokiaľ sa však týka výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd zistil, že existujú dôvody na zmenu napadnutého rozsudku.

11. Odvolateľka v podanom odvolaní uplatňuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, ktorý spočíva v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď súd prvej inštancie na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, jej obsah správne zvolenej právnej normy nesprávne interpretoval alebo právnu normu na prejednávajúcu vec nesprávne aplikoval.

12. Vychádzajúc z obsahu odvolacích námietok obsiahnutých v texte písomného vyhotovenia odvolania je potrebné konštatovať, že odvolateľka v prvej časti dovolania vytýka súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie základu nároku, ktorý bol v tomto konaní uplatnený. Odvolací súd konštatuje, že skutkový stav veci vo vzťahu k základu nároku, teda okolnosti trestného stíhania žalobcu, konkrétne čas a spôsob jeho začatia, časová následnosť a obsah jednotlivých procesných úkonov a rozhodnutí vykonaných v trestnom konaní a spôsob ukončenia trestného konania, medzi sporovými stranami nie sú sporné. Odvolateľ však tvrdí, že konaním štátu nedošlo k okolnostiam, ktoré by zakladali zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom.

13. Podľa názoru žalobcu nezákonným rozhodnutím, ktoré zakladá nárok na náhradu škody, je uznesenie o vznesení obvinenia úradu inšpekčnej služby zo dňa 14.12.2005, ktorým mu bolo vznesené obvinenie za pokračujúce trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody. Vo vzťahu k základu žalovaného nároku naopak odvolateľka namietala, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Odvolateľka tvrdí a argumentuje, že za nezákonné rozhodnutie nie je možné považovať uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané orgánmi činnými v trestnom konaní, na základe ktorého bola neskôr podaná obžaloba, aj keď v trestnom konaní na základe podanej obžaloby bola obžalovaná osoba oslobodená.

14. Právo osoby, ktorá je trestne stíhaná na základe nezákonného rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní na náhradu škody, ktorá bola takýmto rozhodnutím spôsobená má ústavnoprávnu povahu. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“) každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup. Citovaná ústavnoprávna ochrana je konkrétne upravená v ustanoveniach zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

15. Podľa § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

16. V prejednávanej veci je tým rozhodnutím, z ktorého sa odvíja základ uplatneného nároku na náhradu škody, uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľa Odboru inšpekčnej služby PZ SR zo dňa 14.12.2005, preto je potrebné nárok žalobcu právne posúdiť podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2008 (ďalej iba „zákon“).

17. Podľa § 5 ods. 1 zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Podľa § 6 ods. 1 prvá veta zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

18. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Je založená na súčasnom splnení troch podmienok: existencia nezákonného rozhodnutia, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Predpokladom pre posúdenie konkrétneho rozhodnutia ako nezákonného

rozhodnutia je to, že ide o právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená a ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

19. Podľa čl. 2 ods. 1, 2 Základných princípov CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

20. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie právne posúdil základ nároku na náhradu škody v plnom súlade s ustálenou judikatúrou a rozhodovacou praxou súdov SR. Štát zodpovedá aj za škodu, ktorá bola poškodenému spôsobená začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Pri posudzovaní základu nároku sa neposudzuje správnosť rozhodnutia orgánu štátu z hľadiska prípadného porušenia právnej povinnosti a zavinenia, rozhodujúcim kritériom pre posúdenie zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výlučne procesný výsledok tohto konania. Zmyslom právnej úpravy právnej zodpovednosti štátu za škodu je to, aby každá ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo/15/2009).

21. Z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 754/2016 zo dňa 24.1.2017 vyplýva právny názor, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby či zastavením trestného stíhania je potrebné hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy a čl. 36 Listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahuje do základných práv jednotlivca. V tejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo (bod 20 odôvodnenia). Je právnou povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia z toho vyplývajúce, avšak ak orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený.

22. Vo vzťahu k ustálenosti rozhodovacej súdnej praxe najvyšších orgánov, resp. najvyšších justičných orgánov SR odvolací súd považuje za potrebné zvýrazniť uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/156/2017 z 9.11.2017, v ktorého odôvodnení (bod 23 a nasl.) sa konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu z 18.8.2010 sp. zn. 4MCdo/15/2009 bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR ako judikát č. 37/2014 s právnou vetou, ktorá znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“. V čase po tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR nevydal rozhodnutie, ktoré by bolo založené na odlišných právnych záveroch, pričom cituje viacero nadväzujúcich rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, pričom zo všetkých vyplýva, že rozhodovacia prax nie je rozdielna v tom, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, je treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie voči nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobený začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia, resp. vedenia trestného konania je neskorší výsledok trestného konania.

23. Na základe uvedeného odvolací súd bez potreby ďalšej argumentácie vo vzťahu k odvolacím námietkam uvedeným v časti odvolania označenej I. nepovažuje za potrebné uvádzať ďalšie dôvody a v plnom rozsahu sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú trestným stíhaním vo vzťahu k žalobcovi je daná. Rozhodnutia citované odvolateľkou

sú vydané pred publikovaním rozhodnutia R 37/2014 alebo ide o rozhodnutia zjavne v rozpore s ustálenou súdnou praxou.

24. V druhej časti odvolania odvolateľka spochybňuje výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú súd prvej inštancie žalovanému priznal. V prvom rade namieta, že je potrebné na prejednávajúcu vec aplikovať ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, ktoré zaviedlo maximálny limit nemajetkovej ujmy, zároveň však spochybňuje aj existenciu základu, resp. predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy podľa kritérií uvedených v ust. § 17 ods. 3 cit. zákona, kde zároveň namieta aj vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie vo vzťahu k naplneniu zákonných predpokladov pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy.

25. Odvolací súd opakovane poukazuje na právny názor prezentovaný v bode 15. odôvodnenia, že na prejednávajúcu vec je potrebné aplikovať zákon v znení účinnom do 31.12.2008.

26. Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona v znení účinnom do 31.12.2008 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

27. Možnosť priznať podľa zákona poškodenému náhradu nemajetkovej ujmy je podmienená výlučne tým, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Iba a výlučne v takomto prípade sa okrem skutočnej škody a ušlého zisku uhrádza poškodenému aj nemajetková ujma, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

28. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie zastáva názor, že vedenie trestného stíhania na základe uznesenia o jeho začatí, ktoré následne nadobudlo povahu rozhodnutia nezákonného odôvodňuje s ohľadom na citovaný čl. 46 ods. 3 Ústavy a čl. 36 ods. 3 Listiny právo na náhradu nemajetkovej ujmy stíhanej osoby, ak boli naplnené predpoklady vzniku takejto nemajetkovej ujmy v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením je zároveň ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe (porovnaj aj nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 754/2016, bod 26).

29. Odvolací súd je presvedčený o tom, že samotná skutočnosť, že žalobca bol dlhodobo a to počas obdobia viac ako 5 rokov a 8 mesiacov trestne stíhaný, je takým vážnym zásahom do jeho práva, resp. do osobnej integrity, že samotné konštatovanie porušenia práva nemôže byť postačujúcim zadosťučinením. Ako predpoklad pre posúdenie možnosti priznať náhradu nemajetkovej ujmy postačuje podľa názoru odvolacieho súdu samotný objektívny fakt stavu neistoty z hrozaceho trestu odňatia slobody, ako aj objektívne existujúci postoj spoločnosti, kde je všeobecné podozrenie z trestného činu úplatkárstva a zneužívania právomoci vnímané veľmi negatívne, a to aj bez potreby osobitného preukazovania týchto okolností výsluchom svedkov. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že predpoklady pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy u žalovaného sú dané.

30. Odvolací súd nesúhlasí s právnym názorom odvolateľky, podľa ktorého mal súd prvej inštancie vo veci aplikovať ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v čase rozhodovania súdu. V prejednávanej spore súd prvej inštancie správne postupoval, ak použil ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v čase vydania označeného nezákonného rozhodnutia. Je pravdou, že aktuálne znenie zákona č. 514/2003 Z.z. v čase rozhodovania súdu prvej inštancie obmedzuje výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobom uvedeným v § 17 ods. 4, pre absenciu prechodných ustanovení však nie je možné toto ustanovenie, ktoré má povahu hmotnoprávnu, aplikovať na prípady, keď nárok na náhradu škody vznikol pred dňom nadobudnutia účinnosti nového ustanovenia.

31. Ustanovenie § 17 ods. 3 zákona, ktoré obsahuje kritériá pre posúdenie priznanej nemajetkovej ujmy, bolo od zákona doplnené až s účinnosťou od 1.1.2009. Aj keď v tejto veci aplikácia ustanovenia § 17 ods. 3 zákona neprichádza do úvahy (z dôvodov skôr uvedených), konštatuje odvolací súd, že pre priznanie nemajetkovej ujmy musia byť naplnené predpoklady uvedené v § 17 ods. 2 zákona a výška nemajetkovej

ujmy musí byť odôvodnená s prihliadnutím na konkrétne skutkové zistenia. Povinnosťou súdu je posúdiť požadovanú výšku nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na špecifické okolnosti konkrétneho prípadu tak, aby bola primeraná a aby mohla plniť aj úlohu reparačnú, nielen symbolickú. Prihliadnutie na reparačnú funkciu náhrady nemajetkovej ujmy znamená, že nemožno neobísť aj závažnosť následkov, ktoré poškodenému vznikli v súkromnom živote v dôsledku nemožnosti uplatnenia sa v jeho pôvodnej profesii, keď mu bolo postupom štátu vedením trestného stíhania znemožnené domôcť sa adekvátnej nápravy rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru v policajnom zbore. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné pri určení výšky nemajetkovej ujmy prihliadať aj na povahu trestnej veci, konkrétne, že šlo o podozrenie z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a prijímanie úplatku, čo sú trestné činy v spoločnosti všeobecne považované za zavrhnuteľné a zahanbujúce. Je potrebné prihliadnúť na dĺžku trestného stíhania, ktorá negatívne zasahovala do osobnostnej sféry žalobcu.

32. Pokiaľ sa týka skutkových okolností vo vzťahu k osobe poškodeného, povahy neoprávneného zásahu a jeho následkov stotožňuje sa odvolací súd so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie. Pri rozhodovaní o konkrétnej výške nemajetkovej ujmy sa súd riadi úvahou, pri ktorej musí rešpektovať podobnosť prejednávanych prípadov a má povinnosť prihliadnúť aj na vlastnú judikatúru, resp. na rozhodnutia iných senátov toho istého súdu a túto judikatúru zohľadniť a to bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. Tento záver vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 288/2017 a III.ÚS 289/2017.

33. Z obsahu spisu vyplýva, že na tunajšom súde bolo vedených viacero odvolacích konaní v sporoch, ktoré viedli proti Slovenskej republike príslušníci Oddelenia hraničnej kontroly policajného zboru Vyšné Nemecké, voči ktorým bolo v rovnaký deň začaté trestné stíhanie za rovnaké trestné činy. Konkrétne vo veci žalobcu X. W. proti žalovanej Slovenskej republike bol rozsudkom sp. zn. 5Co/324/2015 z 24.5.2016 potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma vo výške 100.000,00 eur s príslušenstvom. Vo veci žalobcu N.. P. Š. proti žalovanej Slovenskej republike Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 20.12.2017 č.k. 11Co/127/2016-354 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o priznaní nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,00 eur s príslušenstvom. V spore žalobcu I. X. proti žalovanej Slovenskej republike Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 16.11.2017 č.k. 9Co/441/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o priznaní nemajetkovej ujmy vo výške 60.000,00 eur.

34. So zreteľom na obdobnú judikatúru dospel odvolací súd k záveru, že pri skutkovom stave veci zistenom súdom prvej inštancie, pri porovnaní osobných pomerov poškodených, následkov, ktoré malo v jednotlivých prípadoch trestné stíhanie a s ohľadom na dĺžku nezákonne vedeného trestného konania je potrebné za primeranú považovať náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,00 eur. Takáto výška zodpovedá účelu nemajetkovej ujmy a jej reparačnej funkcie vo vzťahu k pomerom žalobcu a závažnosti vzniknutých následkov.

35. Na základe uvedeného odvolací súd podľa § 378 CSP zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 75.000,00 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

36. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v tom, že žalobcovi vznikol aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. K omeškaniu žalovanej došlo uplynutím 6 mesiacov na predbežné prerokovanie nároku. Základná výška úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania bola vo výške 1% ročne, preto podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. je výška úrokov z omeškania 9% ročne.

37. Odvolací súd zároveň rozhodol o nároku na náhradu trov celého konania vrátane trov odvolacieho konania. Žalobca bol vo veci, pokiaľ sa týka jeho nároku, resp. základu jeho nároku úspešný v plnom rozsahu, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100%.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dôvodov uvedených v ust. § 420 CSP.

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval o prvej inštancii. Pri dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolávateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.